

[Pia Kjærsgaard]

ret i denne sag. Det er ministeren, som kunne have afgjort sagen for lang, lang tid siden. Det er ministeren, som står som ansvarlig for, at denne sag har udviklet sig på den måde, som den har, og vi vil naturligvis i samrådet i dag i Retsudvalget kræve et svar fra ministeren om, hvordan han agter at opretholde tingenes tilstand fremover, om dette skal fortsætte, om ministeren stadig væk vil henvise til Flygtninggenævnet eller ministeren vil erkende det ansvar, den forpligtelse og den kompetence, han har som minister.

Arne Melchior (CD):

CD har ved både første og anden behandling og gennem vort betækningsbidrag redegjort for sin stilling. Jeg skal ikke gentage det her. Vi har altså også meddelt, at vi må stemme imod dette lovforslag, men vi hører ikke til den gruppe af personer eller partier, der har fremført den af fru Pernille Frahm omtalte skarpe kritik. Vi har udtalt vor respekt for intentionerne, men ikke fundet metoden egnet.

Det er heller ikke os, der har forlangt justitsministerens hoved på et fad eller altså, for at tale dansk, hans afgang. De toner har lydt fra Fremskridtspartiet. Jeg ville så gerne, at justitsministeren ville lægge mærke til, hvorfra det er kommet, og hvor han har folk, han kan forhandle med, og hvor han ikke har det. Og jeg ville være glad, hvis den erkendelse ville præge ministerens stillingtagen og handlemåde.

Må jeg så sige i anledning af de seneste begivenheder, altså Folketingets tillidsmands, ombudsmandens, besked til justitsministeren og til os alle sammen, at jeg er bekymret. I CD er vi bekymrede indtil bange for den udvikling, der er blevet mere og mere tydelig i forholdet mellem regeringen og Folketinget, i virkeligheden også i forholdet mellem regeringen og offentligheden, hvorfor offentligheden har anledning til at være bekymret. Jeg vil da med glæde notere, at justitsministeren i går har sagt, at han vil rette sig efter den fremførte kritik. Godt nok.

Jeg må også, som vi alle må, give enhver minister og ethvert ministerium en vis margen for fejl. Men ærlig talt, når fejl sker igen og igen og igen i en ganske bestemt type af sager, fejl, som ikke nær så ofte og ikke nær på samme måde sker i andre typer af sager, skal man have næsten overmenneskelige selvberoligelsesevner

for at sige: Nå ja, hændeligt uheld. Der er her tale om så lang en serie af sene svar, af mangelfulde svar, af fejlfyldte svar, at det må ligne et mønster, og skylden for, at det ligner et mønster, kan i hvert fald ikke være vores som iagttagere af, hvad der sker, men må være deres, der har hele denne liste af fejl hos sig.

Det er fuldstændig ødelæggende for den høje standard, vort politiske offentlige liv plejer at have. Det kan godt være, at nogle lederskrifter ikke finder, at det er sådan – og selvfølgelig er den ikke god nok – men relativt målt har vi en høj standard her i landet. Men bliver der ved med at ske den slags fejl i så stort et antal, er det et grundskud for tillidsforholdet og et grundskud for kvaliteten, for troværdigheden mellem den enkelte borger og myndigheder i bred forstand og mellem Folketinget og regeringen, mellem opposition og regering. Og det kan vi ikke være tjent med. Når det igen mange år sker på steder som i som hæderkronede opfattede ministerier, så bliver gåsehuden, så bliver de røde knopper altså så meget tydeligere.

Min sidste bemærkning skal gælde den fejlfortolkning af loven, som justitsministeren har gjort sig skyldig i, og som jeg har diskuteret med ham i årevis. Jeg er godt nok gået ud af mellemskolen og har ikke lugtet til noget juridisk fakultet, men jeg har altså haft samme opfattelse – hvis jeg må spille mig så højt op – som ombudsmanden, og den har jeg givet udtryk for mangen en gang, at det er justitsministeren, der har retten og pligten til og ansvaret for at træffe de endelige afgørelser. Og at han har forstået dette anderledes, har i virkeligheden vidtgående følger eller kan i hvert fald have haft det, ikke kun for de personer, der er omfattet af lovforslag nr. L 211. I snesevis, i hundredvis, måske i tusindvis af tilfælde er der undladt at blive handlet human og retfærdigt i dette land, fordi justitsministeren har misforstået sin opgave og undladt at træffe de beslutninger, som jeg godt kan føle med ham i at han helst vil være fri for – for de er svære og ansvarstygende – men som hans embede altså fører med sig at han ikke kan undsige sig fra.

Jeg er dybt urolig over det antal, få eller mange, der kan være forekommet, fordi denne sidste klageinstans, denne sidste afgørelsesinstans på en måde har sat sig selv ud af funktion, og jeg håber, at justitsministeren, når han